

Stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962

HERDENKING 2010

Toespraak uitgesproken door de voorzitter van de stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962, de heer Pascal Limpens

Welkom.

Veteranen, nabestaanden, dames en heren het is mij een voorrecht u allen vandaag welkom te mogen heten bij de 23^e herdenking bij het Nationaal Indië-monument hier in Roermond. Vandaag herdenken wij de gevallen in het voormalig Nederlands Indië en Nederlands Nieuw-Guinea in de periode 1945-1962.

In het bijzonder heet ik welkom de vertegenwoordiger van Hare Majesteit de Koningin, Generaal majoor Morsink, de Ridder Militaire Willemsorde de heer Hakkenberg, de heer van den Hoek, de heer Houben en de heer den Ouden, Namens de Tweede Kamer der Staten Generaal mevrouw Verbeet. Namens de Minister van Defensie en de Nederlandse Strijdkrachten, Zijne Excellentie Luitenant- Generaal Oostendorp, de gevolmachtigde Minister van Aruba Zijne Excellentie Abath, de gouverneur van de provincie Limburg de heer Frissen en de burgemeester van Roermond de heer Van Beers. Daarnaast heet ik welkom de vertegenwoordigers van de kerkelijke autoriteiten, de diverse Krijgsmachtonderdelen, de vertegenwoordigers van nationale, provinciale en gemeentelijke overheden en de vele vertegenwoordigers van maatschappelijke organisaties.

Dit jaar heeft het bestuur van de Stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962 de eerste stappen gezet om de herdenking van de gevallen in het voormalig Nederlands-Indië en Nederlands Nieuw-Guinea voor de toekomst veilig te stellen. Onze doelstelling is een brug te slaan tussen de generaties veteranen en gezamenlijk onze militaire gesneuvelden hier in Roermond te eren en te herdenken. Dit is de reden waarom wij vandaag met een krans, ook de gesneuvelden eren die tijdens vredesoperaties zijn gevallen vanaf het moment dat de Nederlandse regering besloot om deel te nemen aan de operatie van de Verenigde Naties in Korea.

De eerste stappen van onze toekomstvisie zijn reeds zichtbaar in de herdenkingsboog, die met hulp van maatschappelijke organisaties tot stand is gekomen en het besluit van het Roermondse stadsbestuur om de naam van 'Stadspark Hattem' te wijzigen in 'Nationaal Herdenkingspark Roermond'. Wij zien dit als een stimulans om de ingeslagen weg te vervolgen.

Vandaag herdenken wij de meer dan 6200 gevallen die in het voormalig Nederlands-Indië en Nederlands Nieuw-Guinea zijn gesneuveld. Hun namen vindt u achter mij in stalen zuilen gegraveerd. Dat deze lijst met namen niet uitputtend is mag blijken uit het feit dat wij dit jaar wederom 51 geverifieerde namen hebben toegevoegd. Onze taak zit er pas op als alle namen van gesneuvelden worden vermeld, de bijdragen van de heer de Leeuw, het Nederlands Instituut voor Oorlogsdocumentatie en de Oorlogsgravenstichting mogen niet onvermeld blijven.

De heer van Geenen, een veteraan, schreef ons een gedicht waarvan ik graag een frase wil aanhalen:

*"zij liggen daar in graven
heel ver van iedereen
hun namen staan nu in Roermond
in onverwoestbaar steen,
en eens per jaar wordt daar herdacht
het offer, in de Oost gebracht
zij komen daar dan even
alsof de tijd de wonden heelt
in onze geest tot leven"*

Deze woorden geven heel treffend de doelstelling van deze herdenking weer. Laten wij vandaag hun verhalen vertellen en hun namen noemen.

Ik wens u allen een waardige herdenking.

Openingsgebed uitgesproken door Aalmoezenier Van Rooij

Collega's, veteranen, genodigden.

Weer zijn wij verzameld hier in Roermond bij het Indie-monument.
Weer bijeen rond onze doden onze gewonden en onze eigen wonden.

Ik woon als veteranenaalmoezenier vele herdenkingen bij, steeds weer worstelend met de vraag en ook tijdens het aanhoren van vaak moeilijke levensverhalen : Waar is God? Waar is het Goede?

Zit Hij ook in dit verhaal, in dit herdenken, in dit samenzijn? Kunnen u en ik sporen van God in onze verhalen vinden?

Vorig jaar heb ik op deze plek langdurig daarbij stilgestaan en bleef ik in de vraag steken : Waar is God in de gruwelen van de oorlog?

Maar weer een jaar ontmoetend, kijkend, lezend, contact hebbend met veteranen, hoor je ook een ander soort grenservaring, waarin het bijna absoluut goede naar voren komt. Naast en gelijktijdig met het kwade, wat je ook in uw verhalen tegenkomt.

Je moet het alleen willen zien en horen; het dŭrven ervaren.
U leefde als het ware soms emotioneel gezien in een hoge drukpan.
Het kwade kwam er extreem groot uit, maar ook het goede.

Het goede heb ik zelf mogen ontmoeten tijdens mijn eigen uitzending in Bosnie; uit vaak onverwachte hoek zorg ervaren.
Zorg, kameraadschap als ultiem verzet tegen ontmenselijking, zinloosheid en wanhoop.

Zorgzame collega's, u heeft ze zeker ontmoet.
Als van het sawadijkje gleed en u er doorzat en uw collega maakte uw wapen voor u schoon.

Of u wanhoopte en iemand zei: "Ach , joh, ze wacht wel." of samen de gesneuvelden afleggen met zorg en aandacht. Als u gewond was de zorg van artsen en verpleegsters, bezoeken en aandacht van kameraden.

Even dat warme gevoel naast de heimwee tijdens de kerstviering in den vreemde. Na maanden op patrouille te zijn geweest samen een biertje drinken in de stad.

Of meemaken dat iemand zijn leven voor je waagt, impulsief en spontaan, en je uit de vuurlinie haalt.

Of hier en nu, als wij eens tobben met onze oorlogsverhalen de zorg van de vrouw en kinderen en soms de zorg van een toevallige passant.

De zorg van defensie, al kan het altijd beter.

De zorg, die wij vandaag besteden aan onze doden . Wij staan hier toch maar met duizenden om hen te herdenken en naam te geven. We doen het voor hen!!

Het Mysterie van zorg, van het goede, net zo onverklaarbaar als het mysterie van het kwade.

Het Mysterie van zorg het mooist te kennen in een ervaring van Floris Bakels, tijdens zijn gevangenschap in de tweede wereldoorlog in Natzweiler; een Nacht und Nebelgevangene.

In zijn boek hierover beschrijft hij hoe hij er totaal doorheen zat, lag op een brits en wachtte op de dood. Toen kwam er een medegevangene bij hem zitten en die streelde zwijgend een kwartier lang zijn hoofd. ULTIEME ZORG.

Heer onze God, nabije God, verre God,

Doe u kennen in de zorg, die ons gegeven wordt, in de liefde, die ons betoond wordt. Maak ons vrij van getob en nachtmerries.

Toon ons Uw vriendschap.

Laat onze ervaringen van zorg en vriendschap in onze batterij, ons peleton, op ons schip, ons squadron, op deze dag voor de doden oplichten en ons sterken.

Doe U , oh God, daarin kennen.

Geleid ons in de laatste jaren van ons leven naar het eeuwig leven.

Moge de zegen van de Heer op ons rusten en op het eeuwig geluk van onze doden.

In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest
Amen.

Toespraak uitgesproken door de Tweede Kamervoorzitter mevrouw Gerdi Verbeet

Dames en heren,

Voor u staat vandaag de Voorzitter van de Tweede Kamer en niet, zoals u gewend bent, een minister of staatssecretaris. Ik mag vandaag, namens de hele Tweede Kamer, tot u spreken en respect betonen aan allen die hier aanwezig zijn. En aan allen die hier niet zijn, maar wiernaam in deze zuilengalerij in het metaal gegraveerd is. Dat is mij dan ook een grote eer.

Het gezelschap van oud-militairen, burgerslachtoffers en anderen die geleden hebben onder oorlog is mij niet onbekend. Als Kamerlid was de zorg voor oorlogsgetroffenen een van mijn portefeuilles. Als Kamervoorzitter heb ik mogen spreken bij bijzondere herdenkingen, zoals op 4 mei en aan de vooravond van 15 augustus. Ook om die reden is het mij een voorrecht dat ik vandaag op deze plek mag spreken. Maar er is ook een persoonlijke reden waarom ik dit als een bijzondere eer ervaar. Want met u, de aanwezige veteranen, spreek ik ook mijn eigen vader toe.

Mijn vader was Indië-veteraan.

Mijn vader was één van die mannen die in 1945 juichend de bevrijding vierde: Nederland was vrij en hij had het er leven afgebracht.

Nog geen jaar later stond hij, met een uniform aan en een geweer in de hand, als dienstplichtige in Indië.

Nog geen jaar na het sluiten van de vrede in Europa stond hij midden in een koloniale oorlog. In een vreemd land, in een klimaat dat hem zwaar viel en tussen mensen die hem -tot zijn ongemak- vaak eerder als bezetter dan als bevrijder zagen. Midden in een oorlog waarvan al snel bleek, dat hij niet te winnen was. Midden in een oorlog waarvoor we bepaald geen steun kregen van onze bondgenoten. Een oorlog die er uiteindelijk toe leidde dat wie er gevochten had, in het vaderland een kil, gevoelloos onthaal wachtte.

Wie terugkwam uit Indië, kwam immers terug uit een verloren strijd. Nederland was in opbouw - we keken liever vooruit dan terug.

Ruim twee jaar is mijn vader in Indië geweest. Pas geleden hebben we nog wat fotootjes van hem gevonden - van die kleine vierkante met kartelrandjes. We hadden ze nooit eerder gezien. Snel na zijn terugkeer trouwde hij mijn moeder, stichtte een gezin en over wat hij had meegemaakt sprak mijn vader met geen woord meer. Het enige zichtbare teken van zijn ervaringen droeg hij op zijn revers, het Indiëspeldje. Verder zaten zijn ervaringen binnenin zijn hoofd. En dat liet hij zo.

De afgelopen jaren heb ik veel met kinderen van Indiëveteranen gesproken en hun verhaal is bijna steeds hetzelfde als dat van mij; ook hun vader zweeg.

Want in een klimaat waar geen waardering bestaat voor veteranen, waar hen het respect onthouden wordt dat hen toekomt - in zo'n klimaat houd je je ervaringen liever voor jezelf.

Praten over geweld is altijd pijnlijk. Geen enkele militair is er trots op dat hij mensen heeft verwond of gedood. Maar als de publieke opinie je al bij voorbaat veroordeelt, wordt die schaamte nog erger. Dan durf je er helemaal geen woord meer over te zeggen.

Daarom is het monument waar wij vandaag bij elkaar zijn zo bijzonder. Het is niet alleen een eerbetoon aan hen die vielen. Het is ook een eerbetoon aan hen die zwegen. Aan die hen terugkwamen - lichamelijk ongeschonden, maar met een gekraste ziel.

Voor meer dan zesduizend mannen betekende Indië het einde van al hun dromen en ambities, het einde van hun jonge leven. Voor velen die wel terugkwamen is die kras op hun ziel niet meer genezen.

Juist daarom is het onze opdracht om hun verhaal steeds opnieuw te vertellen, zodat we het niet vergeten.

Zeker, het is al lang geleden en de afstand tot wat gebeurd is wordt steeds groter. Meer dan vroeger moeten we ons inspannen om de herinnering ook voor de nieuwe generaties levend te houden. Maar wat mij dankbaar stemt is dat we daar in Nederland best goed in slagen.

Twee weken geleden woonde ik op Bronbeek de herdenking bij van jongens die in de oorlog in Indische jongenskampen gestorven waren. Toen ik een krans legde, vergezelde mij het nieuwe bestuur van de herdenkingsstichting. De leden waren nog geen dertig jaar oud. Ook hier, vandaag, zie ik veel jonge mensen. Zoals de voorzitter mij vertelde: voor elke veteraan die overlijdt, komen er in het jaar erna minstens vier nieuwe bezoekers terug - de kinderen en kleinkinderen.

Zo houden we de herinnering levend.
Zo verdwijnen zij die ons respect verdienen, niet in de vergetelheid.

Ik had hier graag een keer met mijn vader gestaan.
Niet met u allemaal erbij, maar hij en ik samen. Misschien hadden we dan hier, in de stilte van deze mooie plek, eens echt kunnen praten over wat daar gebeurd is. En over wat die tijd voor hem betekende.

En zoveel weet ik wel: het waren zeker niet alleen verhalen geweest van geweld en pijn die hij me zou vertellen. Het waren ook verhalen geweest van hoop. Verhalen over moed, kameraadschap, opofferingsgezindheid. Over de reden waarom hij zijn dienstkameraden wél nog graag zag - en waarover hij met hen wél sprak.

Verhalen over de jongens die, vaak met gevaar voor eigen leven, een gewonde kameraad in veiligheid brachten.

Over je makkers die naar je luisterden en je steunden als het je allemaal te veel werd.

En over de mannen die - het allerzwaarste - in Nederland op bezoek gingen bij de familie van hen die het niet hadden overleefd. Om hen toch nog iets te kunnen vertellen over de laatste fase van het leven van hun zoon, hun geliefde. Om hen een aandenken te brengen, waarmee ze toch nog iets in handen hadden.

Ook dat zijn verhalen van de oorlog. Maar ook die verhalen hebben Indiëveteranen nooit kunnen vertellen.

Daarom is dit monument zo bijzonder. Want het is er niet alleen voor hen die vielen. Het is er ook voor hen die er nooit over durfden praten. De samenleving wilde immers niet luisteren – en de politiek al helemaal niet.

Het is dit jaar precies twintig jaar geleden dat deze zuilengalerij met de namen van de gevallen onthuld werd door de toenmalige minister van Defensie Ter Beek. Bij die gelegenheid erkende hij - al was het dan na 40 jaar - dat Nederland bij de opvang en nazorg van de Indië-veteranen in gebreke is gebleven. De onthulling van het monument noemde hij "een nieuwe stap op weg naar de erkenning waarop deze overledenen en hun nabestaanden en ook zij die wel uit de strijd zijn teruggekeerd recht kunnen en mogen doen gelden."

Vorig jaar was het minister van Buitenlandse Zaken Verhagen die deze woorden herhaalde: aandacht en respect voor veteranen van de strijd in Indië hebben in het verleden maar al te vaak ontbroken. Als Voorzitter van de Tweede Kamer kan ik me daar alleen maar bij aansluiten.

Want het zijn uiteindelijk toch steeds regering en Kamer samen die beslissen over elke militaire inzet. Dat geldt in deze tijd voor onze inzet in Afghanistan en dat gold toen voor de inzet in Indië. Regering en Kamer hebben tot de inzet, de 'polititionele acties', besloten. Ook toen duidelijk was, dat de strijd niet te winnen was. Ook toen bij een groeiend deel van de bevolking het besef groeide, dat de wereld nu eenmaal nooit meer zou worden als vroeger. Niet in Europa en zeker niet in Indië. Ook toen nog steunde het Parlement de regering in haar verbeten strijd om behoud van de kolonie.

Het zijn de militairen die strijden, maar het zijn de politici die de beslissing nemen.

Juist daarom is het betonen van respect aan oud-strijders een plicht voor elke politicus.

Want wie een democratisch genomen besluit uitvoert, verdient per definitie de steun van ons allemaal.

Het gaat niet aan om, met kennis van achteraf, de mensen te veroordelen die alleen maar deden wat wij, de regering en volksvertegenwoordigers van dit land, hen hebben opgedragen.

Natuurlijk mag je kritiek hebben op een dergelijk besluit, ook achteraf.

Het kan zelfs noodzakelijk zijn om achteraf uit te zoeken, of een besluit wel terecht genomen is.

Maar diegenen die, naar eer en geweten en volgens de regels van het oorlogsrecht, het vaderland dienen en dat besluit uitvoeren, die verdienen allen onze steun en respect.

Er is gelukkig veel veranderd sinds de tijd dat mijn vader uit Indië kwam. Dit monument is daar een voorbeeld van.

En datzelfde geldt voor het monument hiernaast, opgericht voor de veteranen van Nederlandse inzet in internationaal verband.

Er is veel meer aandacht voor veteranen. En zelfs wie cynisch is over, bij voorbeeld, het nut van onze aanwezigheid in Uruzgan, die is dat nooit over het werk van de mannen en vrouwen die er waren. Onze steun aan hen is onvoorwaardelijk. En dat geldt voor de hele Tweede Kamer. Daarom is het ook, dat wij er tegenwoordig in de Kamer bij stilstaan als één van onze uitgezonden militairen door oorlogshandelingen om het leven is gekomen. Wij noemen zijn naam. Wij betonen respect.

Ook is er meer aandacht voor de burgers die bij een oorlog zijn betrokken.

Voor de familie van de mannen en vrouwen in uniform, die soms het allervreselijkste nieuws moeten ontvangen. Het nieuws dat hun kind of geliefde niet meer thuis komt.

Maar ook voor de burgers die sterven in een strijd waartegen zij zich niet kunnen verweren. Zoals de Nederlandse burgers die gedood zijn in het geweld van de Bersiap.

Aandacht en respect voor die militairen en burgers zijn vooral als het gaat om de strijd in Indië pas erg laat ge komen. Ook van de zijde van het Parlement.

Vanuit dat besef zal ik nu een krans leggen bij het monument, maar ook bloemen bij de gedenksteen van de burgers.

**Declamatie geschreven en voorgedragen door de stadsdichter
van Roermond, de heer Hans van Bergen**

Moeder,
En ook vannacht weer heb ik gehuild, gezocht en gehunkerd
naar uw hand op mijn malende hoofd
maar die ook nu niet kwam.
Ook vannacht zette ik weer als in elke nacht
tienduizend stappen of meer
in mijn levenlange dwaaltocht
om uw verlossende troost te vinden,
En verstikte ik mijn longen
slapend en woelend in mijn bed van schaduwen,
opnieuw met de nooit vergeten zompige lucht van sawa en oerwoud
Om bij het ontwaken net als op elke andere ochtend
alleen te zijn met de nooit zwijgende stemmen
van oude schimmen en herinneringen,
en zonder Uw uitgestoken hand om mijn angsten in neer te leggen
om zo rust en verlossing te vinden.

Moeder,
Mijn lichaam is oud, inmiddels, want ik was erbij,
daar, lang geleden, toen, in De Oost,
waar ik mijn afgebroken jeugd achterliet,
maar het kind in mij dat smacht naar het begrip van zijn moeder
nooit verloor.
We waren met velen, mijn broeders en ik,
toen de zee zich voor ons uitrolde als een looper
naar een land dat wij niet begrepen,
en dat ons niet snapte en opzoog in het verwarrend duister
van een jarenlange vijandige Oostnacht
waarin de eenheid van legers ophield te bestaan,
omdat de redeloze radeloosheid ons alleen nog maar liet vechten
van man tot man,
van schim tot schim.

Moeder,
En al die tijd was U bij me,
droeg ik trots Uw naam als een onzichtbaar vaandel in onze strijd.
Als ik ronddoolde in de bedwelmende verwarring van Guerrillakoorts
en vertwijfeld niet meer wist tot wie ik mijn gebeden moest richten
omdat ik niet meer wist of mijn eigen God mij ook daar,
zo ver weg, nog wel kon horen, stond U naast me
en herinnerde me er in stilte aan
waarom ik daar was en voor wie.
En toen we eindelijk terugkeerden,
zoveel later en voor altijd veranderd,
en met zoveel minder dan erheen,
kwam ik thuis om gehavend in lijf en gedachten
te ontdekken dat Uw liefde en begrip voor mij
waren achtergebleven in de armen van een koperen zon
en in dat verre land dat te mooi was om me voorgoed bang te
maken
maar voor altijd mijn lijf doordrenkte met een nooit meer
getemperde angst.

Moeder,
Het tropenduel tussen bang zijn en angst heb ik verloren.
Bang zijn, toen, daarachter, gaf me kracht, liet me handelen,
Instinctief, soms goed en soms blind en tegen beter weten in,
maar loste altijd weer op als bang zijn niet meer nodig was,
Maar wat is gebleven, is de Angst, voorgoed in mijn botten
gekropen
om niet meer weg te gaan.
De angst, die altijd weer sluimert achter elke gedachte die ik denk,
achter elke zin die ik spreek
En me sinds die eenzame tropenstrijd elke dag verlamt, moeder.

Moeder, Majesteit

En nog altijd bent u bij me,
Nog altijd draag ik Uw naam als een onzichtbaar vaandel
Nu, in mijn eigen stille oorlog tegen angst en verleden.

Mijn tijd wordt schaars.

Bang om te sterven ben ik niet,
maar de gedachte te moeten sterven met de angst
die ik tors na de strijd die ik voerde in Uw naam en voor mijn
vaderland
maakt de gedachte aan een afscheid ondraaglijk zwaar.

Majesteit,

Mijn lichaam is oud, inmiddels, want ik was erbij,
daar, lang geleden, toen, in De Oost,
waar ik mijn afgebroken jeugd achterliet,
maar het kind in mij dat zoveel later
nog altijd smacht naar het begrip van zijn moeder
nooit verloor.

Majesteit,

Leg me neer in de verlossing van uw aandacht
En vertel me door uw uitgestoken hand
Als een moeder
Dat ik mijn twijfels, schaamte en angst
Eindelijk af mag leggen en dat alles goed is
om zo rust en verlossing te vinden.

© Hans van Bergen, 4 september 2010
Stadsdichter Roermond
vbergen@home.nl

Indrukken van een vrijwilliger

Gedurende een aantal jaren heb ik als gast de jaarlijkse herdenking in september mogen bijwonen; altijd zeer indrukwekkend en dikwijls ook emotioneel.

Vanaf februari 2010 ben ik als vrijwilliger betrokken bij de voorbereidingen van de jaarlijkse herdenking; ik heb mij bezig gehouden met alles rondom het kransleggen. Er zijn dit jaar maar liefst 106 kransen gelegd!

Ik heb ervaren dat daarbij heel veel komt kijken: het leggen van contact met kransleggers, het bestellen van kransen met de goede teksten en linten, zorgen dat kransen in de goede volgorde worden gelegd, het regelen van zitplaatsen voor kransleggers enz.

Ik heb de bijeenkomsten van de Werkgroep Herdenking bijgewoond waarin alle disciplines en instanties zitting hebben die bijdragen om de herdenkingen zo goed mogelijk te laten verlopen. Van het begin af aan bespeurde ik bij alle organisaties een grote betrokkenheid om te zorgen dat er een goede, maar vooral waardige herdenking plaatsvindt.

Op alle gebieden zette de partners zich voor de volle 100% in, of het nu ging om het klaarzetten van de stoelen, het opstellen van een speech, of wat dan ook, je proefde duidelijk een sfeer van saamhorigheid om de herdenking tot een succes te maken.

Op deze plaats wil ik hulde brengen aan de organisaties en 'collega-vrijwilligers' voor het resultaat dat op 4 september 2010 is gerealiseerd. Ik weet zeker dat de Indië- en Nieuw-Guinea Veteranen, nabestaanden en gasten er precies zo over denken. Vanwege de ervaringen die ik tot heden in de organisatie heb opgedaan, wil ik zeker ook voor de volgende herdenking op 3 september 2011 mijn inspanning leveren.

De snert- en koffiebrigade vertelt

Juni 2010. Het is weer tijd om de brieven aan de vrijwilligers te versturen. Nog even controleren of alle gegevens kloppen, en dan gaan de brieven ter post. Zoals ieder jaar is het afwachten wie er als eerste reageert en net zoals vorig jaar wint Ad het weer van Paul. Na een week heeft driekwart van de vrijwilligers zich al aangemeld.

Ondertussen gaan de voorbereidingen in hoog tempo door; er volgen vergaderingen met de diverse disciplines (werkgroep Herdenking), waarin ieder detail wordt besproken. Voor ons zijn de belangrijkste punten: hoeveel liter soep, koffie en thee worden er geleverd en hoeveel broodjes en flesjes water.

Is er voor voldoende materiaal gezorgd zodat iedereen zijn werk kan doen en is alles op tijd in Roermond?

Dan is het 4 september. De dag begint met een douche (waarom eigenlijk, want vanavond hebben we de soep tot in onze haren zitten!), een stevig ontbijt en dan op weg naar het park.

Om 09.00 uur verzamelen we bij de tenten en het is als ieder jaar weer een reünie. Onder het genot van een kop koffie wordt er bijgekletst, maar dan is het toch echt tijd om aan de slag te gaan. De groepen worden ingedeeld en iedereen vertrekt naar zijn eigen tent waar meteen wordt aangepakt.

Dan zien we de eerste bussen aankomen, we zijn er klaar voor!!

Om 10.00 uur is de eerste soep al uitgedeeld.

De bussen arriveren nu in een hoger tempo en plotseling hebben we geen tijd meer om naar de veteranen en nabestaanden te kijken die in aantocht zijn. Waar wel tijd voor is zijn de grappen die tijdens het opscheppen worden gemaakt, van de gecamoufleerde tomatensoep tot hoeveel worsten 'we' weer hebben gesneden voor de soep.

Het is gezellig druk en voor en achter de tafels wordt veel gelachen. Dan begint de herdenking en wordt het iets rustiger, maar toch krijgen we niet de kans om naar de diverse toespraken te luisteren.

Wel nemen we tijdens het officiële gedeelte even pauze en staande achter de tenten vinden we de minuut stilte en de Fly Pass toch ieder jaar weer indrukwekkend.

Kippenvell!

Dan moeten we weer snel aan het werk, en tegen 16.00 uur beginnen we op te ruimen. Iedereen pakt mee aan en na een uurtje zijn we klaar, en kunnen we het verdiende pilsje gaan drinken.

In de grote tent is het ook nog steeds gezellig en onder het genot van een drankje worden de belevenissen van de dag uitgewisseld. We hebben weer met veel plezier gewerkt en kijken terug op een geslaagde dag. Dan wordt het tijd om afscheid van elkaar te nemen. We gaan naar huis met een voldaan gevoel en met de belofte dat we er het volgend jaar weer allemaal zullen zijn.

We hopen ook u dan weer terug te zien.

Graag tot volgend jaar.

Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst

Dit boekje bevat ook de toespraken die op zaterdag 4 september 2010 werden uitgesproken tijdens de Dodenherdenking bij het Nationaal Indië-monument 1945-1962 in het Nationaal Herdenkingspark Roermond.

Hans Ursem stelde welwillend de foto's in deze uitgave ter beschikking.

U kunt het werk van de stichting steunen door donateur te worden van de stichting 'Vrienden van het monument', voor Euro 15,00 per jaar. Voor aanmelding of meer informatie kunt u contact opnemen met het secretariaat van de stichting: Postbus 1302, 6040 KH ROERMOND, telefoon: (06) 55 32 83 06. Uitgebreide informatie kunt u eveneens vinden op de officiële website van het Nationaal Indië-monument 1945-1962: www.nim-roermond.nl

© 2010 Stichting Nationaal Indië-monument / Stichting Vrienden van het monument.

Stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962

Postbus 1302

6040 KH ROERMOND

Telefoon: (06) 55 32 83 06

E-mail: secretariaat@nim-roermond.nl

Website: www.nim-roermond.nl